

sitsministeriets udkast til straffebestemmelse. Om forståelsen af dette udtryk henvises til straffelovrådets betænkning om straf for pornografi (nr. 435/1966) side 42-43. Det fremhæves i betænkningen, at afgørelsen af, om der foreligger »udbredelse«, må bero på en helhedsvurdering, hvorved der navnlig lægges vægt på størrelsen af modtagerkredsen og på, om der er tale om et kundeforhold, eller der blot er tale om modtagere, som f. eks. gennem venskab har en særlig tilknytning til den pågældende. Endvidere synes der efter omstændighederne at burde tages et vist hensyn til, om overdrageren eller modtageren har været den initiativtagende ved overdragelsen. Også antallet af overdragelser må være af betydning.

For så vidt angår private overdragelser kan de anførte kriterier i et vist omfang give støtte for at anse forholdet for straffrit. Der kan dog efter straffelovrådets opfattelse være grund til på mere bestemt måde at udelukke private overdragelser fra det nykriminaliserede område. En sådan præcisering kan ske ved at begrænse straffebestemmelsen til situationer, hvor der foreligger »erhvervsmæssig« udbredelse. En sådan ændring vil næppe medføre nogen begrænsning af straffebestemmelsens forebyggende virkning.

Om den tekniske udformning af straffebestemmelsen skal rådet i øvrigt bemærke: Det må anses for rigtigt, at bestemmelsen ved ordene »sælger eller på anden måde udbreder« angiver den i praksis vigtigste udbredelsesform. Derimod synes det overflødigt at anvende udtrykket »offentliggør« ved siden af »udbreder«. Disse udtryk dækker i vidt omfang hinanden, jfr. den ovenfor nævnte betænkning side 42-43. Forevisning eller udlejning af film må antages at være omfattet af straffebestemmelsen, hvis der foreligger »erhvervsmæssig udbredelse«.

I stedet for udtrykket »i sådan hensigt« ville det efter rådets opfattelse være rigtigere at anvende udtrykket »med forsæt hertil«. En sådan ændring, der er i overensstemmelse med nogle tidligere foretagne ændringer i straffeloven, gør det klart, at de almindelige forsætskrav finder anvendelse.

Rådet kan tiltræde, at straffebestemmelsen også omfatter den, som optager eller i øvrigt »fremstiller« børnepornografi. Der vil i disse tilfælde tillige kunne straffes efter andre bestemmelser, navnlig §§ 222, 224, 225 eller

232, hvis der kan føres bevis for, at optagelsen er sket under omstændigheder, der giver grundlag herfor.

Udtrykkene »fremstiller« og »skaffer sig« forudsætter begge, at der handles med forsæt til erhvervsmæssigt at sælge eller på anden måde udbrede billeder. En producent, der ikke selv handler erhvervsmæssigt, kan straffes, såfremt han har forsæt til, at andre senere foretager erhvervsmæssigt salg eller anden udbredelse.

Straffelovrådet anbefaler herefter, at handlingstyperne beskrives således:

»Den, som erhvervsmæssigt sælger eller på anden måde udbreder eller med forsæt hertil fremstiller eller skaffer sig ...«

5.2. »Utugtige«

Som nævnt ovenfor under 2.2.b. rejses der i flere høringssvar kritik af, at udkastet anvender udtrykket »utugtige« til beskrivelse af, hvilke billeder af børn der er omfattet af bestemmelsen. I flere svar foreslås det i stedet at anvende udtrykket »pornografiske«.

De forskellige opfattelser i høringssvarene synes primært at angå den sproglige udformning af lovtæksten, hvorimod der synes at være almindelig tilslutning til, at hidtidig teori og praksis med hensyn til fortolkningen af »utugtige« i § 234 bør være vejledende. Ud fra dette synspunkt er der altså alene spørgsmål om et valg mellem ordene »utugtige« og »pornografiske«, og det vil være konsekvent at anvende samme ord i § 234 og § 235.

Forinden dette spørgsmål omtales, må der imidlertid tages stilling til et problem, der er nævnt i advokatrådets udtalelse.

I den gældende bestemmelse i § 234 (såvel som i dennes forgængere) henviser ordet »utugtige« primært til betragterens oplevelse af billedet. Strafbarheden betinges af en vis grovhed af den afbildning af seksuelle forhold, som meddeles til iagttagere. Efter formålet med en ny bestemmelse om børnepornografi er beskyttelsesinteressen her at værne børn mod misbrug i forbindelse med fotografiske optagelser. Man kan derfor spørge, om det er rigtigt at gå ud fra, at karakteren af de strafbare billeder kan betegnes med samme ord i § 234 og i den nye § 235. Herom kan der anføres forskellige synspunkter.

(a) Straffelovrådet har drøftet den mulighed, at en ny bestemmelse i § 235 i selve sin